

andredes hans Udtryk, og Skælmen kom frem under de mørke Buskebryn.

»Du altid flygtende Diana! . . . Dig har jeg jo næsten ikke set. Vil du love mig at sørge for, at jeg faar dig ved Siden af mig ved Frokostbordet? Der kan du ikke rende fra mig. Og jeg vil dog nok høre lidt om, hvad for Skarnsstreger du har bedrevet, siden vi sidst saaes.«

»Jeg faar vist ikke Lov til at nyde saa stor en Ære, Onkel Tyge.«

»Det er en Ordre — forstaar du! Hvor er din Mor?«

»Hun sidder derhenne under Træerne.«

»Godt! Paa Gensyn!«

Han stavrede med lidt Besvær ned ad Trappen, og Jytte vovede ikke at tilbyde ham sin Arm. Hun vidste, at intet kunde opirre ham mere, end at Folk lod ham mærke, at de tænkte paa hans Alder eller hans svage Fod.

»Naa, der sidder Fru Justitia og strikker! Det er en sund Beskæftigelse, som jeg tidt kan misunde Kvinderne. Jeg var forresten engang lige ved at lade mig overtale til at lære den Kunst. Der var en gammel Dame, som paastod, at der ikke var den Lysalighedsfølelse, man ikke kunde strikke sig til. Under alle Sorger og Bekymringer tyede hun selv til